

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558079008/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

igjen – men en klog Karl tier med hvad han ikke tør sige, og deri fortænker jeg Jer ikke. Men har I da ikke hørt hvorlunde Jer Konge og denne Satans Grev Albert har forknyttet Hertugen i Pommerland? og veed I ikke heller, om Rygtet er sandt, at eders unge Konge midt i sin stormæsedede Drabelighed har faaet Giftetanker i Hovedet igjen og vil beile til Prindsessen af Böhmerland, som han sagtens aldrig har seet?»

»Derom har jeg vel hørt en Fugl sjunge; men om der er Noget om, skal jeg lade være usagt.«

»Hm – mumlede Krigsknegten – det gaaer dog underligt til i Verden med disse store Herrers og Fyrsters Fricie; de kan ikke, som Ea af os, see sig før, og smage paa Øllet, førend de maae drikke det, men maae kjøbe Katten i Sækken og lade det komme an paa et Træf. Nu, derfor gaaer det ogsaa som det hedder i Vsen:

Prindsessen Kongens Krone faaer:
Ei Spurv er Tranens Lige;
I Stegerset Smaaternen gaaer,
Hun styrer Land og Rige.»

»Det skal Ingen sige min – (Morbroder paa, havde Otto nær sagt i sin Ivrigheid) det skal Ingen sige Kong Valdemar paa – rettede han sig hastig – at han lader sig kapsune af Mand eller Qvinde. Men siig mig engang – vendte han pludselig Samtalen for at aflede Opmærksomheden – er det sandt at Jer kjække Grev Henrik har saa deilig en Hastru, men at han selv er saa sort som en Ravn og altid seer sig selv i det ene Øie og vender det Hvide ud af det andet, paa hvem han saa seer?»

»Det gjør han kun, naar han er bister – svarede Kriegeren mut – og tag dig iagt, unge Nasviis, at du ikke faaer ham saadan at see. Vel er han noget sort i Hud og Haar, det kan ikke hans bedste Ven nægte; men ingen Qvinde er saa hvid, at hun skulde være bange for at sværte sin Mund paa hans Krølskjæg. Du er en ret vakker Knøs, troer jeg; men skal her være Fred og godt Kammeratskab imellem os, skal du – bandede han – tale med Respekt om Grev Henrik. Han er en Herre, som det er Værd at løbe Fanden i Vold for, naar det kniber. Siger han til mig; hør, gamle Kunz, imorgen har jeg en Fangst for; der er den og den gamle Ræv, som længe har ligget og drillet mig i sin Hule,

ham skal du ryge mig ud, eller jeg knækker dit Halsbeen – saa veed jeg det er ramme Alvor og gjør ingen lang Sladder; men naar jeg saa bringer ham den gamle Ræv ved Ørene, saa kan jeg ogsaa drikke en heel Maaned paa min Post, uden at høre et ondt Ord derfor – og Grev Henrik betaler ovenikøbet Gildet. Hvad ellers den naadige Fru Audacia angaaer – men der har vi Fritz Grønhage med Vinen. Nu lystig, Kammerater! Grev Henrik og hans smukke Frue skal leve! den, der ikke drikker den Skaal med af Hjertens Grund, er en Forræder og skal klæde Hjul og Steile.»

Nu gik det lystig med Vinen, og da den gamle Kunz Rødnase, som hans Kammerater kaldte ham, havde faaet Tørsten noget dæmpet, tog han Ordet igjen og begyndte hvor han slap.

»Hvorlunde Grev Henrik har faaet saa denig en Frue – sagde han med et selvtilfreds Smil og strøg sig om Skjægget – see det kan den unge Herre der ikke heller blive klog paa – det spørger alle Folk om og det kan I nok ikke heller faae i eders tykke Hoveder, Karle! men det kan jeg fortælle Jer – maaskee har jeg fortalt Jer det før, men I kan nok taale at høre det endnu engang.»

»Det kan Greven jo takke dig for; det har vi jo hørt hundrede Gange, – afbrød Fritz ham – havde du ikke snappet Frøkenen bort af den gamle Markgreves Taarn – saa» – –

»Hold Mund, du Grønskolling, naar jeg taler! hvad veed du deraf? har jeg ikke sagt dig det hundrede Gange? det var ikke i Taarnet hun sad, der havde jeg vel maattet lade hende sidde til hun blev sort; nei i Lunden gik hun og hørte paa Fuglesang, og da lod jeg ikke det smukke Stykke Vildt løbe min Herre af Hænderne; havde jeg været en ung enfoldig Gjak som du, som et Par forgrædte Pigeøine kan gjøre til et blødsødent Æg, saa havde jeg ladet hende løbe, men jeg var gammel: jeg tænkte som saa: lader du den skye Hind rende, knækker den naadige Herre din Hals – har hun grædt i otte Dage over Brudgommens Øine, saa leer hun i tyve Aar og flere over sin Ægteherres Slotte og Borge. Og see om jeg ikke spaaede sandt? hvor er der nu saa lystig en Frue som Grevinde Audacia? og hvor er der saa lystigt et Huus som her paa Slottet? Herrer og Fyrster, Grever og Bisper, Fruer og Prindsesser fare ud her og ind – Vinen flyder her som Vand, og Hornet klinger her fra Morgen til Aften. Hvad leer I ad? I Grincbiderer! er Grev Henrik ogsaa lidt besk engang imellem og sætter Jer paa Vand og Brød i Hundehullet for et godt Ord, naar de fremmede